

## ՔԱՆԱՐԻԿՍ

Առաջին մտածումս եղաւ զինք արծակել,  
և հորիզոնին ետեւ թեւատարած ու զուարթա-  
զին իր անհետացմամբ՝ դոհանալ հողեւին:

Եւ սակայն պահեցի վանդակիս մէջ:

Պահեցի, որովհետեւ աշխարհի վրայ մի-  
նակ էի, մոռալ անցեալիս եւ չփոթ ներկայիս  
հետ՝ մի՛ս-մինակ, եւ որք հոգիս սաստիկ ծա-  
րաւի էր անդաւաճան մտերմութեան:

Պահեցի, որովհետեւ սէյ առանձնութեանս  
մէջ՝ ղլխուս վերեւ եւ շուրջս շարժող ոգինե-  
րուն հետ, զորս կեանքի՛ կոչած էի մտքիս  
շունչով, յաւիտենական խօսակցութենէս տրտ-  
մութեամբ ողորդուած էի, ու ես սաստիկ ծա-  
րաւի էի զուարթութեան:

Ի զո՛ւր խիղճս ընդդիմացաւ եւ դատապար-  
տեց զիս, առարկելով թէ եսասիրութիւն է  
ըրածս, թէ յանուն սեփական հաճոյքի՝ ար-  
դար չէ՞ ու եւ է բռնակալութիւն:

Ի զո՛ւր խիղճս աղաղակեց. -- Ի՞նչ փոյթ  
քու մենութիւնդ եւ տրտմութիւնդ, իրաւունք  
չունիս խափանելու կեանքն ազատութիւնի քա-  
նարիկին, իրաւունք չունիս զայն բանտելու:

Ո՛վ խիղճ իմ, եսասիրութիւն, սեփական  
հաճոյք չէ՛ր խնդրածս, այլ զթութիւն:

Գթութիւն եւ երգ յոյսի,

Գթութիւն եւ երգ սիրոյ:

Ինչ որ ոմանք կը խնդրեն մարդոցմէ, եւ  
ուրիշներ՝ Աստուծմէ,

Ահա ա՛յդ կը խնդրէի ես քանարիկէն, փոք-  
րիկ, անմեղ թռչնիկէն:

Կարծես իմացաւ, կարծես տեսաւ վէրքերս  
ու երգեց...

Մութ էր հոգիս եւ արեւ ծագեցաւ:

Ցուրտ էր հոգիս եւ զարուն բացուեցաւ:

Ան եղաւ իմ հանապազօրեայ մտահոյու-  
թեանս, իմ հանապազօրեայ դուրդուրանքիս  
առարկան:

Ժամէ ժամ եւ օրէ օր,

Օրէ օր եւ ամսէ ամիս,

Իր մեղեդին աւելի քաղցրացաւ, քաղցրա-  
ցա՛ւ, քաղցրացա՛ւ, մինչեւ որ վանդակիս ձո-  
ղիկներուն առջեւ սաստիկ յուզումէն ինկա՛ւ  
շնչասպառ, ինկա՛ւ անկենդան:

Իմ հէք, իմ բարի, իմ անո՛յշ քանարիկս,  
եւ քու վրադ լացի, ինչպէս ուրիշներ կու  
լան իրենց նահատակ եղբօր վրայ:

Ո՛վ քանարիկ, անիրա՛ւ է աշխարհ եւ վախ-  
ճաններ կան, որ ունին աննմանակ տրտմու-  
թիւն:

Քեզ ուղեցի ինձ սրտակից, քեզ ուղեցի ինձ  
բախտակից:

Ի՛մ ալ բնակավայրս անտա՛ռն էր, հովիտ-  
ներն ու կանա՛չ բլուրները:

Ի՛մ ալ խորանս երկի՛նքն էր, արե՛ւն ու՝  
ոսկի՛ ազատութիւնը:

Ես ալ բանտուած եմ այստեղ, քեզի պէս:

Ես ալ ունիմ խորտակուած թեւեր քեզի  
պէս:

Իմ ձա՛յնս ալ ահա կը սաստկանայ, կը  
բարձրանայ հեկեկազին:

Ե՛ս ալ կը պակսիմ ահա, ես ալ կը նուաղիմ:

Անշուշտ, քանարիկ, անշո՛ւշտ, օր մը զի՛ս  
ալ պիտի գտնեն գետնին վրայ, շնչասպառ,  
քեզի պէս,

Զի՛ս ալ պիտի գտնեն գետնին վրայ, ան-  
կենդան քեզի՛ պէս:

ՀՐԱՁ ՔԱՁԱՐԵՆՑ

Վեֆեստիկ, 1935